

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **ZIMBO CZECHIA s.r.o.**, se sídlem Na Zátorách 8/613, Praha 7, zast. JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem se sídlem Šaldova 466/34, Praha 8 – Karlín, proti žalované: **Ústřední veterinární správa Státní veterinární správy**, se sídlem Slezská 7, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 5. 2012, č. j. SVS/1203/2012-ÚVS, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 11. 2013, č. j. 30 A 78/2012 – 103,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 11. 2013, č. j. 30 A 78/2012 – 103, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Ústřední veterinární správy Státní veterinární správy ze dne 28. 5. 2012, č. j. SVS/1203/2012-ÚVS, **se zrušuje.**
- III. Rozhodnutí Krajské veterinární správy pro Královéhradecký kraj ze dne 22. 12. 2011, č. j. 2011/10921/KVSH, **se zrušuje.**
- IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti v celkové výši **28 894 Kč**, k rukám jeho zástupce JUDr. Jiřího Vaníčka, advokáta se sídlem Šaldova 466/34, Praha 8 – Karlín, **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“),

kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované specifikovanému v záhlaví, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí Krajské veterinární správy pro Královéhradecký kraj (dále jen „KVS“) ze dne 22. 12. 2011, č. j. 2011/10921/KVSH, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Stěžovatelce jím byla uložena povinnost zaplatit pořádkovou pokutu ve výši 50 000 Kč uloženou podle ustanovení § 53 odst. 7 zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a změně některých souvisejících zákonů (veterinární zákon), ve znění účinném v posuzované době (dále jen „veterinární zákon“), za nesplnění povinnosti kontrolované osoby stanovené v § 53 odst. 4 veterinárního zákona, a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Protiprávního jednání, za nějž byla stěžovatelce uložena výše uvedená pokuta, se tato měla dopustit tím, že dne 27. 5. 2011 mezi 9.00 a 9.30 hodin neumožnila veterinárním inspektorkám po předložení služebních průkazů přístup do provozovny NOVÁK – MASO UZENINY na adrese Smetanova 1607, Rychnov nad Kněžnou, za účelem provedení potřebných úkonů a šetření při výkonu státního veterinárního dozoru. Zástupkyně vedoucí provozovny inspektorkám na pokyn jednatele stěžovatelky neumožnila vstup do provozovny z důvodu nepředložení písemného pověření ke kontrole, a to ani po poučení o oprávněních veterinárního inspektora a povinnostech kontrolované osoby dle veterinárního zákona. O kontrole byl sepsán protokol, proti němuž podala stěžovatelka námitky. V nich nezpochybnila samotný záznam o průběhu kontroly, ale nesouhlasila s právním názorem veterinárních inspektorek, že předložené služební průkazy mají povahu písemného pověření k výkonu kontrolní činnosti ve smyslu § 9 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění účinném v posuzované době (dále jen „zákon o státní kontrole“). Podaným námitkám KVS nevyhověla a dne 17. 6. 2011 vydala pod č. j. 2011/4802/KVSH rozhodnutí, jímž uložila stěžovatelce pořádkovou pokutu ve výši 15 000 Kč. K odvolání stěžovatelky bylo toto původní rozhodnutí KVS zrušeno a bylo rozhodnuto znovu rozhodnutím KVS uvedeným v bodě [1] tohoto rozsudku, jež bylo napadeným rozhodnutím žalované potvrzeno. Proti rozhodnutí žalované podala stěžovatelka správní žalobu.

[3] Hlavní spornou otázkou je dle krajského soudu otázka, zda je veterinární inspektor povinen před provedením státního dozoru předložit vedle služebního průkazu i písemné pověření k provedení konkrétní kontroly, či zda postačí předložení služebního průkazu. Krajský soud zastává druhý uvedený názor a své stanovisko opírá o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2013, č. j. 4 Ads 114/2012 – 69 (všechna zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), a ve shodě s ním uvádí, že předložením služebního průkazu prokazuje veterinární inspektor svou totožnost a současně oprávnění k výkonu státního veterinárního dozoru, a proto nemusí ke každé kontrole předkládat zvláštní pověření. Upozornil, že veterinární zákon je zákonem speciálním, upravujícím pověření k výkonu státního veterinárního dozoru odlišně od zákona o státní kontrole, a tedy vylučujícím použití ustanovení zákona o státní kontrole upravující pověření k výkonu státní kontroly. Jelikož se krajský soud ztotožnil se závěry žalované, v zájmu hospodárnosti, srozumitelnosti a věcnosti rozhodování odkázal na odůvodnění jejího rozhodnutí. Některé další argumenty na podporu tvrzení stěžovatelky stručně vypořádal, k dalším podotknul, že jelikož stěžovatelka opřela svůj názor o řadu argumentů, nepovažoval za potřebné ani nutné se všemi zabývat a ke každému z nich uplatňovat samostatné stanovisko, když svůj jednoznačný právní názor, ke kterému se přiklonil, zdůvodnil a opřel o zákonná ustanovení a judikaturu Nejvyššího správního soudu.

[4] Krajský soud se dále ztotožnil s názorem žalované, že uložená pořádková pokuta byla uložena dle veterinárního zákona, nikoli dle zákona o státní kontrole. Neuplatní se tak teze o prekluzi podle ustanovení § 19 odst. 3 zákona o státní kontrole. Při ukládání pořádkové pokuty se postupuje podle zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť veterinární zákon postup jako takový neupravuje.

[5] Stěžovatelka napadla i odůvodnění výše uložené pokuty a překročení zákonem stanovené maximální hranice pro ukládání pokut (ve výši 500 000 Kč). Z opatrnosti navrhla soudu prominutí, případně snížení pořádkové pokuty na minimum a upozornila, že mělo dojít ke spojení řízení o pokutách ve více provozovnách a jí tak měla být uložena úhrnná, popřípadě souhrnná, pokuta. Žádnou z uvedených námitek neshledal krajský soud důvodnou a ani další námítky, které již nebyly znovu opakovány v kasační stížnosti, neshledal důvodnými. Proto žalobu zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti

[6] Rozsudek krajského soudu napadla stěžovatelka kasační stížností, kterou odůvodnila obsáhlým podáním ze dne 17. 2. 2014. V něm se odvolává na kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[7] V první části kasační stížnosti uvádí celou řadu argumentů na podporu svého názoru, že k provedení veterinární kontroly je třeba, aby se veterinární inspektoři prokazovali písemným pověřením k výkonu státního veterinárního dozoru, a to pověřením uděleným ke konkrétní kontrole. Své názory opírá zejména o judikaturu Nejvyššího správního soudu, novou právní úpravu výkonu kontroly [zákon č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), účinný k 1. 1. 2014] či právní úpravu obsaženou v právních předpisech upravujících výkon kontroly v dalších oblastech státní správy.

[8] Dále upozorňuje na poměrně dlouhou dobu od uskutečnění kontroly dne 9. 11. 2010 (*poznámka soudu, jde o chybné datum – viz bod [29]*), do vydání rozhodnutí KVS dne 17. 6. 2011, což je sedm měsíců. Toto rozhodnutí bylo navíc zrušeno a nové rozhodnutí bylo vydáno až 22. 12. 2011 a potvrzeno žalovanou až dne 28. 5. 2012. Tedy mezi provedením kontroly a konečným rozhodnutím uplynul více než rok a půl. Podle § 19 odst. 3 zákona o státní kontrole však prekluzivní lhůta pro uložení pokuty činí jeden rok. Nelze se ztotožnit s tvrzením krajského soudu, že se toto ustanovení v projednávaném případě neužije. Jelikož veterinárním zákonem nebyla stanovena speciální úprava, měla se užít úprava stanovená zákonem o státní kontrole s roční prekluzivní lhůtou. Ustanovení § 62 správního řádu, podle kterého postupovala při ukládání pokuty žalovaná, taktéž nestanoví žádnou prekluzivní lhůtu. Přitom není možné, aby byl delikt nepromlčitelný, tudíž jedinou možností je užít zákona o státní kontrole. K zániku odpovědnosti mělo být přihlédnuto z úřední povinnosti.

[9] Zastává názor, že přestože se sankce ukládaná kontrolované osobě za porušení povinností dle § 53 odst. 4 veterinárního zákona nazývá pořádkovou pokutou, svým charakterem se jedná o pokutu za porušení zákona – jde tedy o běžný správní delikt, na který nedopadá § 62 správního řádu. Výkon veterinární kontroly totiž není správním řízením. Teprve pokud by bylo zjištěno porušení povinností, bylo by na místě zahájení správního

řízení o uložení pokuty, správní orgán by o tom musel informovat stěžovatelku a umožnit jí realizovat její procesní práva. Tento názor podporuje i nová právní úprava v podobě nového kontrolního řádu a důvodová zpráva k němu.

[10] Stěžovatelka dále vytýká, že správní orgány ani krajský soud nevzaly v potaz, že právní úprava v době provádění kontroly byla dosti nepřehledná, nesrozumitelná a nejednoznačná, a stěžovatelka se daných „prohřešků“ nedopustila úmyslně, pouze bránila svá práva z důvodu odlišného právního výkladu. Vymezila se proti tomu, že krajský soud nemoderoval výši uložené pokuty, nesouhlasí s uložením sankce pro každou její provozovnu zvlášť a s tvrzením, že limity pořádkových pokut stanovené v § 53 odst. 7 veterinárního zákona platí pro každou prodejnu zvlášť, a napadá skutečnost, že řízení o pořádkových pokutách nebyla spojena do jednoho. Závěrem upozorňuje, že krajský soud se nevypořádal se stěžovatelkou předloženou komparací právní úpravy týkající se předkládání pověření ke kontrole, ani s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 4 As 42/2004 – 87, a dalšími argumenty, které uvedla na podporu svých tvrzení. Soud se přitom musí vždy vypořádat se všemi argumenty, jinak jeho rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti, jako v tomto případě.

[11] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[13] Kasační soud se musel nejprve vypořádat s námitkou uplynutí prekluzivní lhůty pro uložení pokuty za porušení povinností při provádění veterinární kontroly (bod [8] tohoto rozsudku). Pokud by totiž bylo shledáno, že došlo k uplynutí prekluzivní lhůty, byla by pokuta uložena opožděně a tedy nikoli po právu. V tom případě by již nemělo smysl zabývat se dalšími kasačními námitkami směřujícími proti rozhodnutí KVS, kterým byla předmětná pokuta uložena.

[14] V první řadě je třeba vypořádat se se samotnou povahou pokuty ve výši 50 000 Kč za porušení povinností stanovených v § 53 odst. 4 veterinárního zákona, která byla stěžovatelce uložena. Podle názvu se jednalo o pokutu pořádkovou, jak stanoví i ustanovení § 53 odst. 7 veterinárního zákona. Stěžovatelka však zastává názor, že vzhledem k charakteru této sankce se spíše jedná o pokutu za porušení zákona spácháním běžného správního deliktu, na který nedopadá § 62 správního řádu. Nejvyšší správní soud se uvedenou otázkou již v minulosti zabýval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2014, č. j. 8 As 110/2013 – 62) a dospěl k závěru, stejně jako v nyní posuzovaném případě, že pokuta uložená dle § 53 odst. 7 veterinárního zákona je svou povahou pokutou pořádkovou.

[15] Aby se mohlo jednat o běžný správní delikt, musel by jej zákonodárce zavést v příslušném právním předpisu (veterinárním zákoně) jako skutkovou podstatu přestupku či

správního deliktu, což neodpovídá posuzované situaci. Pořádkové pokuty jsou svou povahou specifickým procesním institutem, poměrně dosti odlišným od pokuty za spáchání „běžného“ správního deliktu. Hlavní funkcí pořádkové pokuty je totiž funkce zajišťovací (snaží se zajistit splnění požadované povinnosti), nikoli funkce represivní. Jejím cílem tedy není primárně adresáta pokuty potrestat, ale donutit ho ke splnění požadované povinnosti, což však neznamená sekundárně i jistou míru represe. Uložit pořádkovou pokutu správní orgán může, kdežto pokutu za správní delikt uložit musí (podle § 53 odst. 7 veterinárního zákona „může“ orgán veterinární správy uložit pořádkovou pokutu). Primárně má pořádková pokuta zajistit splnění určité povinnosti, tudíž může být, do doby, než je požadovaná povinnost splněna, ukládána i opakovaně (srov. například Skulová, S. a kolektiv, Správní právo procesní, 2. vydání. Plzeň: Aleš Čeněk, s. r. o. 2012. str. 156 – 158).

[16] Veterinární zákon tedy obsahuje svou vlastní úpravu uložení pořádkové pokuty za porušení povinností stanovených tímto zákonem. Proto se v souladu s § 8 odst. 2 zákona o státní kontrole v tomto případě podle zákona o státní kontrole postupovat nebude, neboť z tohoto ustanovení vyplývá, že podle tohoto zákona postupují kontrolní orgány jen v těch případech, kdy zvláštní zákon nestanoví jiný postup. Ustanovení § 76 odst. 1 veterinárního zákona přitom pro případy, kdy určitá otázka není veterinárním zákonem dopodrobna řešena, stanoví subsidiární použití správního řádu. Nejvyšší správní soud proto nemá žádné pochybnosti o správnosti subsidiárního použití ustanovení § 62 správního řádu pro uložení pořádkové pokuty (srov. již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2014, č. j. 8 As 110/2013 – 62). Pořádkovou pokutu dle § 62 správního řádu lze ukládat zejména s úmyslem vymoci splnění procesních povinností ve správním řízení. Zvláštní zákony však mohou obsahovat speciální skutkové podstaty i například jiné sazby pořádkových pokut, které je možno ukládat za porušování procesních povinností v některých specifických správních řízeních a rovněž při provádění jiných úkonů správních orgánů podle části čtvrté správního řádu (dle § 154 správního řádu). Vzhledem k tomu, že ustanovení části čtvrté správního řádu se subsidiárně použijí pro veškeré úkony správních orgánů při výkonu jejich působnosti v oblasti veřejné správy, na které se nevztahují zbývající části správního řádu, může se použít § 62 správního řádu subsidiárně i ve vztahu k ustanovením zvláštních zákonů upravujících pořádkové pokuty související s výkonem kontroly. S ohledem na to, že zvláštní zákony obsahují zpravidla především speciální skutkové podstaty takových pořádkových deliktů spočívajících v bránění výkonu kontroly a samostatné sazby pro ukládání těchto pokut, bude se subsidiární použití § 62 správního řádu týkat především jeho odstavců 3 až 6. Pořádkové pokuty by se tedy měly ukládat za nesplnění povinností, které mají dotčené osoby uloženy zákonem v souvislosti s nějakým procesním postupem, nejčastěji tedy správním řízením či státní kontrolou (srov. Vedral, J., Správní řád, komentář, 2. vydání. Praha: RNDr. Ivana Hexnerová – BOVA POLYGON. 2012. str. 567 – 569). Pořádková pokuta dle § 53 veterinárního zákona tedy představuje zajišťovací prostředek ke splnění povinností vyplývajících z veterinárního zákona pro kontrolovanou osobu při provádění kontroly a subsidiární použití § 62 správního řádu bylo v posuzovaném případě na místě. K uložení pokut tak nedošlo v samostatném správním řízení zahájeném z moci úřední oznámením stěžovatele, ale v rámci postupu provádění veterinární kontroly. Správní orgán proto nemusel postupovat podle § 36 odst. 3 správního řádu, ani plnit jiné procesní povinnosti stanovené pro správní řízení.

[17] Na tomto místě je nutno přitakat stěžovatele v tom, že ve veterinárním zákoně a ani v subsidiárně používaném správním řádu není stanovena žádná lhůta, po kterou by bylo

možno pořádkovou pokutu uložit. Stejně tak Nejvyšší správní soud souhlasí, že není přípustné, aby bylo možné za spáchaný delikt, byť pořádkový, uložit pořádkovou pokutu po neomezenou dobu. V tom by mohlo být spatřováno porušení principu právní jistoty toho, komu je pořádková pokuta ukládána.

[18] Princip právní jistoty vyplývající z konceptu materiálně chápaného právního státu, který je zakotven v čl. 1 odst. 1 Ústavy, se v právním řádu projevuje celou řadou požadavků jak na tvorbu práva, tak i na jeho aplikaci. Bohatá judikatura Ústavního soudu i Evropského soudu pro lidská práva dotýkající se projevů principu právní jistoty tuto tezi zřetelně potvrzuje. I otázka institutu lhůt je bytostně spjata s tímto právním principem, jak dovodil i Ústavní soud: „[s]myslem právního institutu lhůt je snížení entropie (neurčitosti) při uplatňování práv, resp. pravomocí, časové omezení stavu nejistoty v právních vztazích, urychlení procesu rozhodování s cílem reálného dosažení zamýšlených cílů“ (nález ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, nebo ze dne 17. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 948/09, všechna zde citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>). Za standardní projev principu právní jistoty lze proto považovat stanovení zákonných lhůt pro učinění určitých podání (zejména návrhů na zahájení řízení) i pro další kroky činěné ať ze strany správního orgánu nebo účastníků řízení, či jinak dotčených osob.

[19] Jelikož ani jeden z předpisů, jejichž právní úprava se použije na posuzovaný případ, neobsahuje lhůtu, v níž je možno pořádkové pokuty ukládat, je třeba tuto lhůtu dovodit jiným způsobem. Taková lhůta by měla odpovídat povaze institutu pořádkové pokuty, to znamená, že by zejména měla být přiměřená s ohledem na principy jejího ukládání. Institut pořádkových pokut slouží k tomu, aby správní či soudní řízení (nebo jiný procesní postup – například kontrola) řádně proběhlo. V případě, že dojde ke spáchání pořádkového deliktu, je žádoucí, aby byla viníkovi případná pořádková pokuta uložena bez zbytečného odkladu po spáchání pořádkového deliktu, neboť jejím ukládáním je bezprostředně vynucováno plnění příslušných procesních povinností. Zřejmě i z tohoto důvodu chybí v procesních předpisech lhůty pro uložení pokuty za pořádkový delikt, neboť zákonodárce vůbec nepředpokládal, že by k uložení pokuty za pořádkový delikt mohlo dojít po mnoha měsících od jeho spáchání. Není tedy přípustné, aby lhůta k uložení pořádkové pokuty byla například deset let, jelikož by byl takovouto dobou zcela popírán smysl pořádkové pokuty, tedy zajištění řádného vedení řízení v zákonných lhůtách. V opačném případě by mohla nastat absurdní situace, kdy například za učiněné hrubě urážlivé podání, kterým bylo zahájeno řízení, by byla podateli uložena pořádková pokuta po několika letech v samotném závěru vedeného řízení.

[20] Napříč právním řádem České republiky je běžně pro zánik odpovědnosti stanovena nějaká lhůta, po jejímž uplynutí již nelze uložit sankci. Lze ostatně poukázat na to, že kromě naprostých výjimek dochází k zániku možnosti potrestat pachatele i v případě trestných činů, a to i těch nejzávažnějších, jako je například trestný čin vraždy. Zdejšímu soudu se jeví jako naprosto disproporční, aby za nejzávažnější trestnou činnost mohl být pachatel potrestán po omezenou dobu a za pořádkový delikt, jakožto delikt mnohem méně závažný, by mohl být potrestán neomezeně (samozřejmě s omezením daným délkou daného řízení či jiného procesního postupu, takto stanovená lhůta je však značně neurčitá a neodpovídá požadavku na právní jistotu).

[21] Aby bylo vůbec možné lhůtu pro uložení pořádkové pokuty vymezit, je třeba se nejprve zaměřit na charakter porušené povinnosti, za kterou má být pořádková pokuta uložena. Právní řád zná dle zdejšího soudu dva základní druhy „pořádkových deliktů“.

Zaprvé jde o porušení plnění procesních povinností, které trvá. Zadruhé se jedná o porušení jednorázové povinnosti, která již nemůže být za stejných podmínek napravena, či o jiné chování, které již nelze vzít zpět – například urážka, která již byla vyslovena, nebo urážlivé podání, které již bylo doručeno adresovanému orgánu, a tyto pořádkové delikty je proto možno označit jako jednorázové. Pro úplnost je třeba uvést, že by se dalo uvažovat i o jakési „meziskupině“ pořádkových deliktů. Tyto delikty svou povahou spadají mezi oba shora zmíněné. Jedná se o situace, kdy byla pro splnění určité povinnosti v řízení stanovena konkrétní lhůta. Pokud není uložena povinnost splněna v této lhůtě, ale až opožděně, změní se dodatečným splněním povinnosti na pořádkový delikt jednorázový, jelikož ve stanovené lhůtě již nikdy nebude možno uloženou povinnost splnit.

[22] Provinění, pro které byla pořádková pokuta uložena stěžovateli, považuje zdejší soud za pořádkový delikt jednorázový. Stěžovatelka se provinila tím, že dne 27. 5. 2011 v době mezi 9.00 až 9.30 hodin nevpustila do své provozovny NOVÁK MASO-UZENINY v Rychnově nad Kněžnou veterinární inspektorky, které v uvedené provozovně měly provést kontrolu dle veterinárního zákona. S ohledem na objektivní okolnosti případu již nebude nikdy možné, aby toto provinění bylo napraveno, jelikož uvedeného dne v uvedenou hodinu již nebude možné inspektorky do provozovny pustit. Pokud stěžovatelka v souvislosti s návrhem na prominutí projednávané pořádkové pokuty uvedla, že inspektorky byly do provozovny následně (a to až dne 13. 6. 2012) vpuštěny a kontrola byla provedena, neznamená to, že napravila své dřívější provinění, ale pouze to, že další kontrolu totožné provozovny umožnila. Z § 53 odst. 7 veterinárního zákona vyplývá, že pořádková pokuta může být uložena opakovaně, tedy lze uložit novou pořádkovou pokutu, pouze pokud není předmětná povinnost splněna ani v nově stanovené lhůtě. Další nesplnění stanovené povinnosti v nové lhůtě představuje další jednorázový delikt, za nějž lze uložit další pokutu. Provedení kontroly tak nepředstavuje splnění dříve uložené povinnosti (umožnění předchozí kontroly, která byla stanovena na 27. 5. 2011), ale splnění povinnosti nově uložené (umožnění nové kontroly stanovené na 13. 6. 2012). Vzhledem k tomu, že jde v této věci o jednorázový delikt, vztahují se důvody rozsudku právě k jednorázovým deliktům, neboť u ostatních deliktů by bylo třeba se dále vypořádat se s tím, kdy je deliktní jednání ukončeno.

[23] Samozřejmě není možné, aby soud stanovil jakoukoli prekluzivní lhůtu namísto zákonodárce, což by bylo v rozporu s charakterem soudnictví jako takového a s pravomocemi, které byly soudům svěřeny. Pokud však právní úprava chybí (v zákoně speciálním, zde ve veterinárním zákoně, i subsidiárně použitým správním řádu), nabízí se využití těch metod výkladu práva, které právní řád připouští. Pro vyplnění „mezery v zákoně“ je nezbytné využít analogii s jiným právním předpisem (*analogie legis*). Její použití je na místě tam, kde právní předpis určitou právní otázku neřeší, proto se použije ustanovení jiného právního předpisu, které je svým obsahem nejbližší.

[24] Obecně lze říci, že nejbližším právním předpisem pro ukládání pokuty za pořádkový delikt je zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“). Nejvyšší správní soud tak dovozuje ze skutkových podstat některých přestupků, které se svou povahou blíží pořádkovým deliktům – například některé přestupky proti pořádku ve státní správě vyskytující se na více úsecích státní správy - § 21 odst. 1 písm. b), c) či g) přestupkového zákona, příp. přestupek neuposlechnutí výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci, jakožto přestupek proti veřejnému pořádku - § 47 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona a přestupky křivého vysvětlení - § 47a přestupkového zákona. Pokud

jde o lhůtu, v níž je možno uložit sankci dle přestupkového zákona, je stanovena v § 20 odst. 1 uvedeného zákona, který říká: „*Přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok...*“. V konkrétním posuzovaném případě provádění veterinární kontroly se potom pro analogické využití jeví jako vhodný také zákon o státní kontrole, jakožto předpis, který obecně upravuje otázky provádění kontroly, neobsahují-li zvláštní předpisy o provádění specializovaných kontrol úpravu zvláštní (§ 8 odst. 2 zákona o státní kontrole). Tento zákon obsahuje ustanovení o uložení pořádkové pokuty (§ 19), která může být ukládána za porušení povinností kontrolované osobě při provádění kontroly. Jedná se tedy o obdobné ustanovení, jako ve veterinárním zákoně, ačkoliv s ohledem na úvahy uvedené shora v bodě [16] není toto ustanovení použitelné subsidiárně. To však nevylučuje jeho užití analogické. Pro pořádkovou pokutu podle zákona o státní kontrole je přitom stanovena lhůta, v níž je možno ji uložit: „*Pořádkové pokuty lze uložit do jednoho roku ode dne, kdy kontrolní orgán nesplnění povinnosti zjistil.*“ Oba zákony, o jejichž ustanovení považuje Nejvyšší správní soud za vhodné se opřít, zavedly lhůtu pro uložení pokuty, respektive projednání přestupku, v délce jednoho roku. Tato lhůta se jeví jako vhodná i pro pořádkové delikty, neboť je přiměřeně dlouhá tak, aby byl ještě zachován smysl pořádkové pokuty. Přesto je třeba zdůraznit, že by měla být uložena zásadně bezprostředně po spáchání pořádkového deliktu.

[25] Odlišně stanoví zákon o státní kontrole a přestupkový zákon okamžik, odkdy jednoroční lhůta běží. Zatímco při spáchání přestupku se počítá od jeho spáchání, pořádkovou pokutu dle zákona o státní kontrole lze uložit od okamžiku, kdy správní orgán zjistil nesplnění povinnosti. V naprosté většině případů bude takový okamžik spadat v případě provádění kontroly v jedno (jako je tomu i v nyní posuzované věci). Pokud by však nastala situace, že by se tyto okamžiky rozcházely, bylo by třeba, zvolit variantu, která je pro pachatele příznivější. S ohledem na požadavek jednoznačnosti právního řádu, by právní pravidla měla být pro jejich adresáty předem známá a neměla by být nijak překvapivá. V případě, kdy je nutné dovodit pravidlo za použití analogie a navíc není předem zcela jednoznačné, který právní předpis bude soudem pro analogickou aplikaci využit, je třeba přiklonit se k variantě, která stanoví pravidlo pro pachatele deliktu nejpríznivější. V případech, kdy by se rozcházel okamžik spáchání deliktu a jeho zjištění příslušným orgánem, by tak prekluzivní lhůta měla běžet od okamžiku spáchání pořádkového deliktu.

[26] V přestupkovém zákoně se na rozdíl od zákona o státní kontrole objevuje i odlišná terminologie. Podle přestupkového zákona má být přestupek v délce jednoho roku projednán, podle zákona o státní kontrole má být v délce jednoho roku uložena pořádková pokuta. Ve své podstatě však musí dojít v jednoroční lhůtě k totožnému výsledku, a to nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce. To vyplývá z bohaté judikatury Nejvyššího správního soudu a Vrchního soudu v Praze na toto téma. Pokuta je považována citovanou judikaturou za uloženou až okamžikem nabytí právním moci rozhodnutí o jejím uložení (k tomu například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2004, č. j. 5 A 1/2001 – 56, publ. pod č. 329/2004 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2006, č. j. 4 As 57/2005 – 64, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, č. j. 9 Afs 83/2010 – 68, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 1996, sp. zn. 6 A 103/94, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 2. 1995, sp. zn. 7 A 147/94). Stejně tak při projednání přestupku musí dojít ve stanovené lhůtě k vydání pravomocného rozhodnutí (k tomu například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 – 39, publ. pod č. 845/2006 Sb. NSS, ze dne 25. 1. 2007, č. j. 6 As 56/2004 – 68, ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 10/2010 – 75, ze dne 19. 8. 2010, č. j. 7 As 41/2010 – 66, a ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 61/2010 – 89).

[27] Pokud totiž právo správního orgánu projednat přestupek či uložit pokutu po uplynutí prekluzivní lhůty zaniká, je nutné, aby do této doby bylo rozhodnutí perfektní, tzn. aby splňovalo všechny znaky zásadně nezměnitelného individuálního správního aktu. Není rozhodující, zda správní akt nabude právní moci marným uplynutím lhůty k odvolání, oznámením rozhodnutí o podaném odvolání či případně jiným zákonem stanoveným způsobem. Z procesního hlediska jde o konečný výsledek určitého postupu správního orgánu. Nelze připustit, aby rozhodnutí nabylo právní moci až po uplynutí prekluzivní lhůty. Pod pojmy „projednat“ a „uložit“ je totiž třeba zahrnout i konečný výsledek postupu správního orgánu, tedy nabytí právní moci, s níž jsou spojeny významné právní následky. Teprve v okamžiku nabytí právní moci je rozhodnutí o přestupku úplné a neměnné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2006, č. j. 5 Afs 42/2004 – 61, publ. pod č. 954/2006 Sb. NSS).

[28] Pro výše definovanou skupinu jednorázových pořádkových deliktů tedy Nejvyšší správní soud dovedl za použití *analogie legis* prekluzivní lhůtu jednoho roku. Analogicky aplikovaným ustanovením je § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, jakožto nejbližší ustanovení, a to díky blízkému charakteru některých přestupků a pořádkových deliktů, a v posuzovaném případě i § 19 odst. 3 zákona o státní kontrole. Z obou předpisů přitom plyne prekluzivní lhůta pro uložení pokuty v délce jednoho roku, přičemž v této lhůtě musí rozhodnutí o uložení pokuty nabytí právní moci.

[29] Historie posuzované věci, tak jak vyplývá ze správního spisu, byla přitom následující (přičemž stěžovatelka uvedla v kasační stížnosti chybné datum provedení kontroly, od něž odvíjela chybné lhůty, ve kterých byla vydána jednotlivá rozhodnutí). Dne 27. 5. 2011 došlo ke spáchání pořádkového deliktu dle § 53 odst. 4 veterinárního zákona tím, že veterinární inspektorky nebyly vpuštěny do provozovny stěžovatelky a nebylo jim tak umožněno provést veterinární kontrolu. Dne 17. 6. 2011 bylo vydáno rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty, proti kterému stěžovatelka podala odvolání. Odvolací orgán (žalovaný) rozhodl dne 2. 11. 2011, a to tak, že se věc vrací KVS k novému projednání. V pořadí druhé rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty bylo vydáno dne 22. 12. 2011 a o odvolání směřujícím proti němu bylo rozhodnuto žalovanou dne 28. 5. 2012. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 8. 6. 2012.

[30] Jelikož přestupkový zákon ani zákon o státní kontrole neobsahují ustanovení o počítání času, využije se ustanovení § 40 správního řádu, dle kterého lhůta určená podle let končí uplynutím toho dne, který se svým označením shoduje se dnem, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty. Počátek běhu lhůty přitom nastal dne 27. 5. 2011, kdy došlo k nesplnění povinnosti kontrolované osoby. Dle pravidel počítání času tedy k uplynutí jednorozhodnutí prekluzivní lhůty pro pravomocné uložení pořádkové pokuty dle veterinárního zákona došlo dne 27. 5. 2012. Teprve dne 28. 5. 2012 bylo žalovanou potvrzeno rozhodnutí KVS o uložení pořádkové pokuty a rozhodnutí nabylo právní moci až 8. 6. 2012, tedy více než deset dní po marném uplynutí lhůty. Došlo tedy k podstatnému porušení pravidel řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 – 39, publ. pod č. 845/2006 Sb. NSS).

[31] I kdyby stěžovatelka námitku prekluze v kasační stížnosti nevznesla, Nejvyšší správní soud (a předtím i krajský soud) byl povinen se jí zabývat z úřední povinnosti. V této souvislosti lze odkázat na judikaturu Ústavního soudu (např. nález ze dne 5. 2. 2009, sp. zn. II. ÚS 1416/07 a nález ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07) nebo na judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010 – 134, nebo rozsudek ze dne 2. 4. 2009, č. j. 1 Afs 145/2008 – 135, publ. pod č. 1851/2009 Sb. NSS), podle níž jsou soudy ve správním soudnictví povinny přihlížet k prekluzi práva z úřední povinnosti, tj. bez ohledu na to, zda účastník řízení námitku prekluze řádně uplatnil či nikoli. Pokud by správní soudy nepřihlížely k prekluzi práva jenom proto, že prekluze nebyla účastníky řádně namítnuta, pak by poskytovaly ochranu neexistujícím právům, čímž by se dostávaly do rozporu se svým hlavním posláním, kterým je ochrana veřejných subjektivních práv fyzických i právnických osob. Podle již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 – 39, správní soudy přihlíží k zániku odpovědnosti za přestupek z úřední povinnosti, a to proto, aby byl zachován jednotný postup v kategorii trestního obvinění a učiněno tak zadost čl. 6 odst. 1 první větě Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V této věci se sice o přestupek nejedná, závěr výše citovaného rozsudku je však použitelný obecně, neboť zcela koresponduje s judikaturou Ústavního soudu, podle které za společný rys prekluze (bez ohledu na povahu prekludovaného práva) lze považovat to, že k ní má soud přihlížet z úřední povinnosti. Proto uvedené pravidlo formulované Ústavním soudem musí platit i pro právo uložit sankci za spáchaný pořádkový delikt.

[32] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že krajský soud neposoudil namítanou prekluzi práva na uložení pokuty správně. Tím se dopustil nesprávného posouzení právní otázky ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Za této situace by bylo zcela nadbytečné a neúčelné zabývat se dalšími kasačními námitkami. Vypořádání těchto námitek totiž nemůže žádným způsobem ovlivnit výrok rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

[33] Nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud dodává, že i kdyby nedošlo k prekluzi práva žalované uložit pořádkovou pokutu, bylo by její rozhodnutí (rozhodnutí napadené žalobou) vystaveno pochybnostem o jeho nezákonnosti nebo dokonce nicotnosti. Originální vyhotovení rozhodnutí, které je založeno ve správním spisu, je totiž opatřeno kulatým razítkem, je na něm uvedeno jméno doc. MVDr. Milan Malena, Ph.D. a funkce: ústřední ředitel, a u tohoto jména a funkce je nečitelný podpis s doložkou „v.z.“, tj. „v zastoupení“. Z rozhodnutí tedy není seznatelné, kdo ho skutečně podepsal a zda se jednalo o osobu k tomu oprávněnou. Nejvyšší správní soud přitom dlouhodobě zastává názor, že je nezbytné mít postaveno najisto, že rozhodnutí správního orgánu skutečně podepsala osoba k tomu oprávněná. Bez takového zjištění není možné považovat rozhodnutí bez jakýchkoli pochybností za rozhodnutí správního orgánu, ve kterém jsou vyjádřeny skutečně a vážně míněné názory na zkoumanou otázku. K tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2006, č. j. 3 Azs 29/2005 – 64, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 7 Azs 200/2004 – 64: „Rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pokud je ve správním spise založeno vyhotovení rozhodnutí, které je opatřeno kulatým úředním razítkem, je na něm uvedeno jméno a funkce oprávněné osoby a u tohoto jména podpis jiné osoby se zkratkou vz., a krajský soud nezkoumal, o jakou osobu se jedná a zda byla oprávněna rozhodnutí podepsat.“. Pokud by rozhodnutí podepsala osoba k tomu neoprávněná, mohlo by být rozhodnutí nezákonné nebo dokonce nicotné (k tomu blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2004, č. j. 2 Azs

5/2004 - 48). Jelikož však právo žalované prekludovalo, nezabýval se Nejvyšší správní soud touto otázkou podrobněji, neboť již samotná prekluze je důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí žalované, a to z důvodu, že toto nemělo být vůbec vydáno.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu. S ohledem na to, že v posuzovaném případě byly již v řízení před krajským soudem důvody pro to, aby bylo rozhodnutí žalované zrušeno, nevrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení, neboť by při respektování názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem v tomto rozhodnutí a vzhledem k charakteru vytýkaných pochybení nemohl vady napadených rozhodnutí žalované nikterak zhojit. Nejvyšší správní soud proto současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu rozhodl také o zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalované i o zrušení rozhodnutí Krajské veterinární správy pro Královéhradecký kraj ze dne 22. 12. 2011, č. j. 2011/10921/KVSH [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., za přiměřeného použití § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s.].

[35] Vzhledem k tomu, že rozhodnutí o pořádkovém deliktu je prvním úkonem ve věci, a jelikož došlo k prekluzi odpovědnosti za pořádkový delikt a žalovaná by tak nemohla v řízení o odvolání proti rozhodnutí KVS pokračovat, zrušil Nejvyšší správní soud nejen rozhodnutí žalované vydané po uplynutí prekluzivní lhůty, ale i rozhodnutí KVS, kterým byla pořádková pokuta stěžovatelce uložena. Z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty by již nemohlo být o odvolání proti rozhodnutí KVS řádně rozhodnuto a rozhodnutí KVS již nemůže nabýt právní moci. Jelikož před vydáním rozhodnutí KVS nebylo vedeno žádné řízení, není třeba ani řízení ukončovat, a tudíž nebylo důvodu vracet věc správnímu orgánu (ať už KVS nebo žalované) k dalšímu řízení. Pro pokračování řízení ohledně prekludované odpovědnosti za pořádkový delikt není dán žádný zákonný důvod.

[36] V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

[37] Stěžovatelka měla ve věci plný úspěch, proto jí zdejší soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti žalované. Tyto náklady řízení jsou tvořeny částkou 8 000 Kč za soudní poplatky (soudní poplatek za žalobu ve správním soudnictví proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč a soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč). Dále jsou náklady řízení tvořeny částkou 20 894 Kč.

[38] Zástupkyně stěžovatelky v řízení o žalobě, JUDr. Marcela Scheeová, advokátka se sídlem Štupartská 4, Praha 1, učinila ve věci celkem dva úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), (dále jen „advokátní tarif“) a písemné podání ve věci samé (žaloba) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d)

advokátního tarifu. Za každý úkon právní služby v řízení o správní žalobě učiněný do 31. 12. 2012 náleží mimosmluvní odměna ve výši 2 100 Kč [§ 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2012], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 2 400 Kč. Vzhledem k tomu, že ve věci byly učiněny dva úkony právní služby v řízení o správní žalobě, náleží stěžovateli 4 800 Kč ($2 \times 2\,400$ Kč). Zástupkyně stěžovatelky pro řízení o žalobě předložila osvědčení o registraci k dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), proto se náhrada nákladů řízení o žalobě ve vztahu k advokátce JUDr. Marcele Scheeové zvyšuje o příslušnou částku DPH v sazbě platné ke dni ukončení tohoto řízení, tj. ve výši 1 008 Kč. Celkem tak stěžovatelce za řízení před krajským soudem v době, kdy ji zastupovala JUDr. Scheeová, náleží náhrada nákladů řízení ve výši 5 808 Kč.

[39] Současný zástupce stěžovatelky, JUDr. Jiří Vaníček, advokát, učinil ve věci v řízení před krajským soudem celkem dva úkony právní služby, kterými jsou písemné podání soudu ve věci samé (replika) [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a účast na jednání soudu [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. Za každý úkon právní služby provedený od 1. 1. 2013 náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy za tři úkony právní služby náleží 6 800 Kč ($2 \times 3\,400$ Kč). Za cestu na jednání před krajským soudem přiznal Nejvyšší správní soud zástupci stěžovatelky i náhradu cestovních výdajů. Jednalo se o celkovou vzdálenost 224 km (vzdálenost Praha - Hradec Králové – 112 km $\times$ 2). Tato cesta byla realizována vozidlem s průměrnou spotřebou 8,5 litrů paliva na 100 km, přičemž výše ceny za 1 litr motorové nafty činila dle předloženého dokladu 34,30 Kč a sazba základní náhrady za 1 km jízdy činila 3,60 Kč na 1 km [§ 157 odst. 4 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 1 písm. b) vyhlášky č. 472/2012 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad]. Celkem tedy zdejší soud na náhradě cestovních výdajů zástupci přiznal částku 1 478 Kč. Nejvyšší správní soud zástupci stěžovatelky rovněž přiznal náhradu za promeškaný čas podle § 14 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 600 Kč (hodina a čtvrt na trase Praha – Hradec Králové a totéž zpět).

[40] V řízení před zdejším soudem učinil současný zástupce stěžovatelky jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za tento úkon právní služby provedený po 1. 1. 2013 náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 3 400 Kč. Zástupce stěžovatelky požádal o přiznání náhrady nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem za dva úkony právní služby, kromě přiznaného písemného podání ve věci samé požádal i o náhradu nákladů za převzetí a přípravu zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu]. K převzetí věci současným zástupce stěžovatelky však došlo již za řízení před krajským soudem, a tato změna advokáta nebyla žádným způsobem odůvodněna a nebylo k ní žádného závažného důvodu, který by vyplýval ze soudního spisu. Proto Nejvyšší správní soud nepovažuje změnu advokáta a s ní související převzetí věci a přípravu zastoupení za účelně vynaložený náklad, který by měl soud stěžovatelce přiznat na úkor žalované.

[41] Celkem náleží stěžovatelce za řízení před krajským soudem za dobu, kdy ji zastupoval její současný zástupce, a za řízení před zdejším soudem náhrada nákladů řízení související s právním zastoupením v celkové výši 12 278 Kč. Současný zástupce stěžovatelky je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti zvyšuje o příslušnou částku DPH v sazbě platné ke dni ukončení tohoto řízení, tj. o 2 578 Kč, a včetně DPH činí 14 856 Kč.

[42] V řízení před krajským soudem požádala i stěžovatelka, za níž se řízení účastnil její jednatel, jakožto účastník řízení, o náhradu cestovních výdajů vzniklých v souvislosti s cestou na jednání soudu. Na jednání se jednatel dostavil automobilem a cestovní výdaje vyčíslil částkou 1 687 Kč. Jelikož však předem nepožádal soud o souhlas s použitím motorového vozidla, náleží mu pouze náhrada cestovních výdajů ve výši jízdného veřejným hromadným dopravním prostředkem, tedy ve výši 230 Kč odpovídající ceně jízdného autobusem na trase Praha – Hradec Králové a zpět (dle § 30 odst. 2 vyhlášky č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy).

[43] Celková částka náhrady nákladů řízení před krajským soudem a před Nejvyšším správním soudem tak činí 28 894 Kč (3 000 + 5 000 + 5808 + 14 856 + 230). Tuto částku je povinna žalovaná uhradit k rukám zástupce stěžovatelky JUDr. Jiřího Vaníčka, advokáta se sídlem Šaldova 466/34, Praha 8 – Karlín. Náhrada nákladů řízení je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. září 2014

JUDr. Radan Malík
předseda senátu